

Geen rioolheffing mogelijk van unit in bedrijfsverzamelgebouw, omdat hemelwater op eigen terrein wordt verwerkt via een grindkoffer.

Rb. Oost-Brabant 20-05-2022, ECLI:NL:RBOBR:2022:2024, m.nt. A.P. Monsma

Instantie

Rechtbank Oost-Brabant

Datum

20 mei 2022

Magistraten

Mrs. A.F. Vink, M. de Vries, F.J.H.L. Makkinga

Zaaknummer

21/2480 en 22/726

Noot

A.P. Monsma

Folio weergave

[Download gedrukte versie \(PDF\)](#)

JCDI

JCDI:ADS652582:1

Vakgebied(en)

Belastingrecht algemeen (V)

Brondocumenten

ECLI:NL:RBOBR:2022:2024, Uitspraak, Rechtbank Oost-Brabant, 20-05-2022

Essentie

Geen rioolheffing mogelijk van unit in bedrijfsverzamelgebouw, omdat hemelwater op eigen terrein wordt verwerkt via een grindkoffer.

Uitspraak

Uitspraak

in de zaak tussen

[eiser] , te [plaats] , eiser

(gemachtigde: mr. H.G.M. Wagemaker),

en

de heffingsambtenaar van de Belasting Samenwerking Oost-Brabant, de heffingsambtenaar

(gemachtigde: mr. A.J. van Griethuysen).

Procesverloop

De heffingsambtenaar heeft eiser op 24 februari 2021 een gecombineerd aanslagbiljet voor het belastingjaar 2021 gezonden waarmee onder andere aanslagen rioolheffing eigenaar niet-woning (hierna: de aanslagen) zijn opgelegd ten bedrage van in totaal € 430,80 met betrekking tot de onroerende zaak, plaatselijk bekend als [adres 1] en [adres 2] te Uden. Bij uitspraak op bezwaar van 4 september 2021 (de bestreden uitspraak) heeft de heffingsambtenaar de aanslagen gehandhaafd.

Eiser heeft tegen de bestreden uitspraak beroep ingesteld. Het beroep tegen de bij die uitspraak gehandhaafde aanslag voor de onroerende zaak [adres 1] is geregistreerd onder nummer SHE 21/2480. Het beroep tegen de bij die uitspraak gehandhaafde aanslag voor de onroerende zaak [adres 2] is geregistreerd onder nummer SHE 22/726.

De heffingsambtenaar heeft een verweerschrift ingediend.

Eiser heeft een nader schriftelijk standpunt ingediend.

De heffingsambtenaar heeft een aanvullend verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 22 maart 2022. Eiser heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde en door mr. A. Glijnis. De heffingsambtenaar heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Op verzoek van eiser en met instemming van de heffingsambtenaar zijn tevens verschenen [naam 1] en [naam 2], bestuursleden van de Vereniging van Eigenaren Boxcomplex Uden.

Met instemming van partijen is het beroep ter zitting gezamenlijk, niet gevoegd, behandeld met de beroepen met zaaknummers SHE 21/2489, SHE 22/727, SHE 22/728 en SHE 22/730 alsmede het beroep met zaaknummer SHE 21/2491.

Overwegingen

Feiten

Eiser is eigenaar van de onroerende zaak die bestaat uit een object dat zes meter breed, zeven meter lang/diep en drie meter hoog is en een BVO van in totaal 42 m² heeft. Het perceel waarop het object staat heeft eveneens een oppervlakte van 42 m².

Het object is een van de ruim 60 units gelegen op een afgesloten en beveiligd complex op het bedrijventerrein Vluchtoord in Uden. Elk object heeft volgens het BAG een eigen huisnummer en volgens het BAG is het gebruiksdoel: industriefunctie. Centraal op het complex zijn er water- en sanitair voorzieningen. Het object zelf is niet aangesloten op het gemeentelijk riool. Het object voert, net als alle andere units, door middel van een regenpijp hemelwater af in een zogenaamde grindkoffer. Het object heeft wel stroompunten, verlichting, ventilatie en een roldeur.

Geschil en beoordeling

De aanslag rioolheffing

1.

Allereerst moet aan de orde komen of het perceel voor de rioolheffing wel als twee percelen kan worden gezien.

1.1.

De rechtbank is van oordeel, wat tussen partijen ook niet (meer) in geschil is, dat de heffingsambtenaar in de bestreden uitspraak ten onrechte de aanslagen heeft gehandhaafd waarbij het object en daarmee het perceel waarop het object staat als twee afzonderlijke percelen (nummer 45 en nummer 46) is beschouwd. Dientengevolge is eiser door de heffingsambtenaar ten onrechte tweemaal aangeslagen voor de rioolheffing voor hetzelfde perceel. Dit betekent dat de beroepen gegrond zijn en dat de bestreden uitspraak moet worden vernietigd.

1.2.

Strikt genomen moet de rechtbank reeds hierom ook de aanslagen vernietigen waarna de heffingsambtenaar een nieuwe (primitieve) aanslag rioolheffing aan eiser kan opleggen voor het perceel waartegen eiser in voorkomend geval bezwaar kan maken. Partijen hebben op de zitting aangegeven dit een inefficiënte afdoeningswijze te vinden, omdat zij – net als de eisers en de heffingsambtenaar in de andere gezamenlijk op de zitting behandelde beroepen – verdeeld zijn over de vraag of eiser überhaupt belastingplichtig voor de rioolbelasting is. Eiser heeft op de zitting aangegeven ermee te kunnen instemmen, mocht de rechtbank hem belastingplichtig oordelen, dat de rechtbank zelf in de zaak voorziet door zijn belastingplicht op € 215,40 te bepalen (wat het aanslagbedrag is voor een object). Ook de rechtbank acht deze afdoening, mede gelet op de aan haar in artikel 8:41a van de Algemene wet bestuursrecht gegeven opdracht om het haar voorgelegde geschil zoveel mogelijk definitief te beslechten, het meest aangewezen.

2.

Eiser vindt dat hij niet belastingplichtig is voor de rioolbelasting en dat hij daar dientengevolge ten onrechte voor is aangeslagen. De heffingsambtenaar vindt dat eiser wel belastingplichtig is en daarom wel terecht voor de rioolbelasting is aangeslagen. Tussen partijen is niet in geschil dat (het object op) het perceel niet direct is aangesloten op de gemeentelijke riolering (bijvoorbeeld door middel van een buizenstelsel).

2.1.

Eiser voert ter onderbouwing van zijn standpunt, dat het perceel ook niet indirect is aangesloten op de gemeentelijke riolering, drie zaken aan.

2.1.1.

Eiser stelt eerst dat het grondwater geen onderdeel uitmaakt van de gemeentelijke riolering. De heffingsambtenaar heeft volgens eiser onvoldoende onderbouwd dat hiervan sprake is. Eiser wijst in dit verband op een uitspraak van het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden.^[1]

2.1.2.

Eiser stelt vervolgens dat het hemelwater dat valt op zijn perceel, in dit geval: het (platte) dak van het object, op eigen terrein wordt verwerkt en dus niet (indirect) wordt geloosd op het gemeentelijk riool. Het hemelwater dat valt op zijn perceel wordt afgevoerd via een standpijp op een verzamelleiding. Die verzamelleiding eindigt in zogenaamde grindkoffers waar vanuit het hemelwater (geleidelijk) infiltreert in de grond. Eiser stelt, met een verwijzing naar de overgelegde technische specificaties van de grindkoffers, dat het hemelwater daarmee op het perceel wordt verwerkt en dat niet is gebleken dat het hemelwater vervolgens het grondwater bereikt. Conform de verleende omgevingsvergunning (voor de bouw van het object) is die grindkoffer (noch enige andere door hem getroffen voorziening voor de afvoer van hemelwater) niet aangesloten op het gemeentelijke riool. Volgens eiser ligt de bewijslast dat het belastbaar feit zich heeft voorgedaan bij de heffingsambtenaar en is hij daarin niet geslaagd, zoals in volgens hem vergelijkbare gevallen ook is overwogen door het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden^[2.] en de rechtbank Noord-Holland.^[3.]

2.1.3.

Tot slot stelt eiser dat het eventuele feit dat hemelwater uiteindelijk het grondwater bereikt, wat door hem gemotiveerd wordt bestreden, hem nog niet belastingplichtig maakt. Hij wijst op de tekst van artikel 3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening rioolheffing Uden 2021 (Verordening) waarin onder andere staat dat sprake moet zijn van een “een perceel dat direct of indirect is aangesloten op de gemeentelijke riolering”. Het enkele feit dat het (door de grindkoffers in de grond geïnfiltreerde) hemelwater uiteindelijk het grondwater bereikt is onvoldoende om te kunnen spreken van het zijn “aangesloten op de gemeentelijke riolering” in de zin van genoemde bepaling. Eiser ziet zijn uitleg van die bepaling bevestigd in een uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland.^[4.]

2.2.

De heffingsambtenaar wijst ter onderbouwing van zijn standpunt, dat het perceel indirect is aangesloten op de gemeentelijke riolering, op het volgende.

2.2.1.

De gemeente heeft op grond van de artikelen 3.5 en 3.6 van de Waterwet zorgplichten voor de (daar omschreven) doelmatige inzameling van hemelwater en in het openbaar gebied treffen van maatregelen ten aanzien van de grondwaterstand, dat laatste voor zover dat niet tot de zorg van een andere overheid behoort. De gemeente geeft ook daadwerkelijk invulling aan deze zorgplichten, wat noodzakelijk is om de openbare ruimte bruikbaar en leefbaar te houden. Aangezien het perceel ligt in een gebied dat op grond van voornoemde bepalingen aan de zorg van de gemeente is toevertrouwd, is het grondwater (ter plaatse) onderdeel van de gemeentelijke riolering.

2.2.2.

De heffingsambtenaar erkent dat het hemelwater op het perceel op de door eiser omschreven wijze wordt ingezameld, maar volgens de heffingsambtenaar bereikt het hemelwater via de grindkoffers de bodem en zo uiteindelijk het grondwater. Eisers verwijzing naar de omgevingsvergunning baat hem in zoverre niet, omdat de daarin genoemde voorwaarde slechts een directe aansluiting op het buizenstelsel van de riolering uitsluit. Ook wijst de heffingsambtenaar er op dat bij extreme neerslag de grindkoffers onvoldoende capaciteit hebben om het hemelwater te verwerken en dat bij overstroming daarvan er (via de straatkolken, de toegangsweg, belendende groenvoorzieningen, gemeentelijke sloten en/of het grondwater) hemelwater toch via de gemeentelijke riolering wordt afgevoerd.

2.2.3.

De heffingsambtenaar stelt tot slot dat eiser het begrip “aangesloten op de gemeentelijke riolering” (zoals bedoeld in artikel 3, eerste lid, aanhef en onder a, van de Verordening) te beperkt uitlegt. De heffingsambtenaar wijst erop dat deze bepaling moet worden gelezen tegen de achtergrond van de formeelwettelijke grondslag van deze belastingsoort zoals die is verwoord in artikel 228a, eerste lid, aanhef en onder b, van de Gemeentewet. Daarin staat – kort gezegd – dat (riool)belasting mag worden geheven voor het bestrijden van de gemeentelijke kosten van de zorgtaken genoemd in de artikelen 3.5 en 3.6 van de Waterwet. Zo bezien kan het zijn “aangesloten op de gemeentelijke riolering” ook betekenen dat niet slechts van een door mensenhanden gemaakte aansluiting sprake is, maar ook van een natuurlijk proces (zoals hemelwater dat de grond infiltreert en het grondwater bereikt). De door eiser in dit verband aangehaalde uitspraak is volgens de heffingsambtenaar dan ook onjuist.

3.

De rechtbank komt tot de volgende beoordeling.

3.1.

De rechtbank volgt de heffingsambtenaar in zijn betoog dat het grondwater (ter plaatse van het perceel) onderdeel uitmaakt

van de gemeentelijke riolering. Het bestaan van de gemeentelijke zorgplichten met betrekking tot het hemel- en grondwater staan niet ter discussie en verder heeft eiser niet bestreden dat het perceel in een gebied ligt dat op grond van genoemde zorgplichten aan de zorg van de gemeente is toevertrouwd. De in 2.1.1. genoemde door eiser aangehaalde uitspraak kan daarom niet tot een ander oordeel leiden.

3.2.

Wel is de rechtbank met eiser van oordeel dat de heffingsambtenaar niet aannemelijk heeft gemaakt dat het hemelwater van het perceel het grondwater ook bereikt. De heffingsambtenaar heeft weliswaar gesteld dat de grindkoffers in directe verbinding met het grondwater staan, maar dat is verder niet onderbouwd. Zoals de heffingsambtenaar ter zitting ook heeft aangegeven is het materiaal van de bodemlaag mede van belang of het hemelwater het grondwater kan bereiken. Als er ter plaatse bijvoorbeeld een kleilaag aanwezig is, die voor water niet of nauwelijks doordringbaar is, dan kan het hemelwater daar het grondwater niet bereiken. Dat die kleilaag – zo die er is – op enig moment ophoudt waardoor het hemelwater vervolgens wel het grondwater kan bereiken mag zo zijn, maar daarmee is niet gezegd dat dit plaatsvindt in een gebied waar de zorgtaak van de gemeente (nog) voor geldt. Eiser wijst er terecht op dat op de heffingsambtenaar de bewijslast rust dat het belastbaar feit zich heeft voorgedaan en dat hij daarin niet is geslaagd.

3.3.

De heffingsambtenaar heeft verder gesteld dat bij extreme neerslag de grindkoffers het hemelwater niet kunnen verwerken en dat in dat geval (noodgedwongen) gebruik moet worden gemaakt van de gemeentelijke riolering. Naar het oordeel van de rechtbank is dit niet ondenkbaar, zoals eiser ook heeft erkend. Eiser heeft met verwijzing naar de overgelegde technische specificaties van de grindkoffers op de grote afvoercapaciteit van dit systeem heeft gewezen die ook is berekend op situaties van extreme neerslag en die kans als zeer klein betiteld. Het gaat er echter niet zozeer om hoeveel moeite de gemeente moet doen om van hemelwater af te komen. Doorslaggevend is dat eiser zich van het hemelwater ontdoet door dat af te voeren op een rioleringsvoorziening die van de gemeente is.

3.4.

De rechtbank is wel met eiser van oordeel dat de term “voorziening” in dit verband, zeker in combinatie met de omschrijving van het belastbare feit (“aangesloten”), duidt op het daadwerkelijk aangesloten zijn op het buizenstelsel van de riolering. Daarvan is geen sprake, ook niet als in hiervoor (in 3.3.) genoemde situatie water van het perceel in de gemeentelijke riolering stroomt. Dat gebeurt dan namelijk niet door middel van een daadwerkelijke aansluiting. In zoverre volgt de rechtbank dan ook de door eiser aangehaalde uitspraak van de rechtbank Noord-Nederland. De verwijzing van de heffingsambtenaar naar het bepaalde in artikel 228a van de Gemeentewet kan niet tot een ander oordeel leiden. De rechtbank is het weliswaar met de heffingsambtenaar eens dat de Gemeentewet het heffen van rioolheffing ook in eisers geval wel degelijk toestaat, maar overweegt tegelijkertijd dat de Verordening een beperktere reikwijdte heeft die dat in dit geval verhindert. De gemeenteraad heeft in de Verordening namelijk een beperktere definitie van het belastbare feit gehanteerd, waar burgers van op aan moeten kunnen.^[5.]

3.5.

Uit wat hiervoor is overwogen volgt dat ervan moet worden uitgegaan dat het perceel direct noch indirect is aangesloten op de gemeentelijke riolering en dat daarmee een belastbaar feit ontbreekt. Om die reden zal de rechtbank de aanslagen vernietigen.

De motivering van de bestreden uitspraak

4.

Nu de bestreden uitspraak geheel wordt vernietigd behoeft de beroepsgrond van eiser, dat de bestreden uitspraak onvoldoende is gemotiveerd, niet meer te worden besproken.

De proceskosten en het griffierecht

5.

Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, veroordeelt de rechtbank de heffingsambtenaar in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht (Bpb) voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 506,- (1 punt voor het indienen van het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 759,- en een wegingsfactor 1 en vervolgens gedeeld door 3). De beroepen van eiser, de beroepen met zaaknummers SHE 21/2489, SHE 22/727, SHE 22/728 en SHE 22/730 alsmede het beroep met zaaknummer SHE 21/2491 moeten namelijk worden aangemerkt als samenhangende zaken, omdat in drie zaken de rechtsbijstand is verleend door dezelfde gemachtigde, de zaken door de rechtbank gelijktijdig zijn behandeld en de werkzaamheden in beroep nagenoeg identiek konden zijn. Op grond van artikel 3, eerste lid, van het Bpb worden deze zaken voor de toekenning van proceskosten als één zaak beschouwd, waaraan met toepassing van het

bepaalde in de bijlage bij het Bpb onder C2 de wegingsfactor 1 wordt toegekend. Het berekende bedrag moet daarom worden gedeeld door drie, het aantal samenhangende zaken. Ook moet de heffingsambtenaar het door eiser betaalde griffierecht vergoeden.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart de beroepen gegrond;
- vernietigt de bestreden uitspraak;
- vernietigt de aanslagen;
- bepaalt dat deze uitspraak in de plaats treedt van de vernietigde bestreden uitspraak;
- veroordeelt de heffingsambtenaar in de proceskosten van eiser tot een bedrag van € 506,-;
- draagt de heffingsambtenaar op het betaalde griffierecht van € 49,- aan eiser te vergoeden.

Noot

Auteur: A.P. Monsma

1.

Allereerst merk ik op dat de rechtbank de zaak pragmatisch aanpakt. Vanwege de onjuiste objectafbakening had de zaak teruggewezen kunnen worden, maar met finale geschilbeslechting in het achterhoofd en met instemming van partijen beoordeelt de rechtbank hier toch de vraag of belanghebbende wel belastingplichtig is.

2.

Rioolheffing van objecten zonder rioolaansluiting blijft de gemoederen (en de rechter) bezighouden. Tot hoe ver reikt de heffingsbevoegdheid van de gemeente? Mag de gemeente al heffen als ze ter plaatse de zorgtaak voor hemel-, grond- of huishoudelijk afvalwater heeft? Of is er meer actie van gemeentezijde vereist, bijvoorbeeld het actief afvoeren van water? Is het opvangen van hemelwater dat via het perceel afvloeit in een gemeentelijke sloot al voldoende om rioolheffing van dat perceel te rechtvaardigen? Of is daarvoor nodig dat er vervolgens ook wat met dat water in die sloot gebeurt?

3.

Belanghebbende is eigenaar van een unit van zes meter breed, zeven meter lang en drie meter hoog in een bedrijfsverzamelgebouw. Het object heeft geen eigen wateraansluiting en het hemelwater dat op het dak van het bedrijfsverzamelgebouw valt wordt via een grindkoffer op het terrein zelf verwerkt en niet geloosd op de gemeentelijke riolering. De gemeente zamelt dus niet direct hemel- of afvalwater in van de unit. Heel begrijpelijk dat belanghebbende het daarom niet eens is met de aanslag rioolheffing.

4.

Volgens de rechtbank biedt art. 228a Gemeentewet op zichzelf wel een ruime heffingsmogelijkheid, maar is de regeling in de verordening beperkter door de daarin opgenomen definitie van gemeentelijke riolering. Die definitie volgt de modelverordening en luidt: "een voorziening of combinatie van voorzieningen voor inzameling, verwerking, zuivering of transport van afvalwater, hemelwater of grondwater, in eigendom, in beheer of in onderhoud bij de gemeente". In combinatie met de formulering van het aangrijpingspunt voor de belastingplicht (directe of indirecte aansluiting van het perceel op de gemeentelijke riolering) vindt de rechtbank dat een natuurlijke afvloeiing van hemelwater niet voldoende is voor heffing. Zie in dit verband ook twee uitspraken van Rechtbank Noord-Nederland (Rb. Noord-Nederland 8 maart 2017, ECLI:NL:RBNNE:2017:983, *Belastingblad* 2017/309 en Rb. Noord-Nederland 29 oktober 2020, ECLI:NL:RBNNE:2020:3865, *Belastingblad* 2021/96, m.nt. Redactie), waarin de rechtbank oordeelt dat het afvloeien van hemelwater in gemeentelijk oppervlaktewater gelet op de (gelijkluidende) bepalingen in de verordening niet tot heffingsplicht leidt.

5.

De rechtbank legt de begrippen 'voorziening' en 'aansluiting' beperkter uit dan de VNG in haar modelverordening. Waar de rechtbank een kunstmatige aansluiting op een aangelegd buizenstelsel nodig acht (r.o. 3.4), vermeldt de toelichting op de modelverordening rioolheffing: 'Een aansluiting in de zin van een buis is dus geen voorwaarde. Dat er vanaf het perceel water ter nadere verwerking wordt aangeboden en dat de gemeente daar ook wat mee doet is voldoende voor het hebben van een aansluiting'. De VNG gaat er gezien deze toelichting van uit dat ook een natuurlijke afvloeiing tot heffingsplicht kan leiden, mits de gemeente wel 'iets doet' met het aldus afgevoerde hemelwater.

6.

Hof Arnhem-Leeuwarden heeft eerder geoordeeld dat ook een natuurlijke afvloeiing tot heffingsplicht kan leiden, mits het water uiteindelijk in de gemeentelijke riolering terechtkomt (Hof Arnhem-Leeuwarden 3 april 2013, ECLI:NL:GHARL:2013:BZ7001, *Belastingblad* 2013/207). Hof Amsterdam gaat nog een stapje verder door te oordelen dat de gemeentelijke sloot naast het perceel op zichzelf al kwalificeert als gemeentelijke riolering. In de sloot wordt immers het hemelwater opgevangen. Vervolgens komt dat water via de ringvaart in beheer bij het hoogheemraadschap terecht in de Noordzee. Volgens Hof Amsterdam zorgt het afvloeien van hemelwater in de sloot voor heffingsplicht voor de rioolheffing (Hof Amsterdam 11 juli 2017, ECLI:NL:GHAMS:2017:2900, *Belastingblad* 2017/346, m.nt. G. Groenewegen). In beide gevallen werden dezelfde modelbepalingen in de verordening gebruikt als in de onderhavige zaak.

7.

Maar ook indien de rechtbank de ruimere visie van bovengenoemde gerechtshoven zou volgen, zou dat in dit geval nog niet leiden tot heffingsplicht. Immers, de rechtbank oordeelt dat de heffingsambtenaar niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het hemelwater via infiltratie uiteindelijk bij het grondwater of op andere wijze in de gemeentelijke riolering terechtkomt. Zie voor een vergelijkbaar geval een uitspraak van Rechtbank Noord-Holland uit 2020 over infiltratie van hemelwater in het duin op het perceel zelf (Rb. Noord-Holland 16 november 2020, ECLI:NL:RBNHO:2020:9993).

8.

In de nieuwe modelverordening riool- en waterzorgheffing van de VNG, die als vervanging van de oude modelverordening rioolheffing dient, komt de voorwaarde van een directe of indirecte aansluiting op de gemeentelijke riolering niet meer terug. De nieuwe riool- en waterzorgheffing is in het model vormgegeven als een bestemmingsbelasting. De kosten van de gemeentelijke waterzorgtaken worden verhaald op de eigenaren of gebruikers van percelen in de gemeente, ongeacht of zij profijt hebben van de uitgevoerde waterzorgtaken. De relatie tussen betalen en belang bij de taakuitoefening is als het ware doorgeknipt in het nieuwe model. Het bestemmingsheffingskarakter komt alleen nog naar voren doordat de opbrengst van de heffing is geormerkt; deze mag alleen worden aangewend voor de bekostiging van de waterzorgtaken en met de heffing mag niet meer worden verhaald dan de kosten verbonden aan de waterzorgtaken. Door deze verandering zou de huidige beperking in de modelverordening ten opzichte van de wettelijke heffingsbevoegdheid zijn weggenomen. Ik ben benieuwd hoe eenzelfde soort casus onder de nieuwe modelverordening zal worden beoordeeld door de rechter.

9.

Tijdens het schrijven van deze annotatie word ik op mijn wenken bediend: Rechtbank Noord-Nederland heeft twee uitspraken gedaan over een zelfde soort casus onder een verordening die de nieuwe modelverordening volgt (Rb. Noord-Nederland 15 juni 2022, ECLI:NL:RBNNE:2022:1961 en ECLI:NL:RBNNE:2022:1936). Ook in die casus werd het hemel- en grondwater door de perceeleigenaar zelf opgevangen en geregeld en was er geen aansluiting op de riolering. De rechtbank ziet de rioolheffing van de gemeente Waadhoeke als een bestemmingsbelasting, waarvan alleen de opbrengst geormerkt is en er geen verband hoeft te zijn tussen betaling en belang bij de waterzorgtaken. De rechtbank overweegt: “De gemeente mag dus van elke gebruiker geld ophalen, als dat geld maar besteed wordt aan watertaken op het grondgebied van de gemeente. Daarbij maakt het niet uit dat bepaalde percelen geen (direct) belang hebben bij de door de gemeente getroffen voorzieningen op het gebied van hemel- en grondwater.” Ook is de heffing volgens de rechtbank niet onredelijk, omdat van percelen met een aansluiting op de riolering een hoger bedrag wordt geheven via een extra tarief. Hoe dat zit met een verordening zonder tariefdifferentiatie is hiermee nog niet beantwoord. Ik kijk uit naar meer uitspraken.

10.

Tot slot vraag ik me af of in deze casus geen aangrijpingspunt voor heffing was gelegen in de waterafvoer van het waterpunt in de gezamenlijke ruimte van het bedrijfsverzamelgebouw. Dit is niet aangevoerd door de heffingsambtenaar. In de uitspraak is ook weinig terug te vinden over de eigendomssituatie van de units en wat dat eigendom (of wellicht appartementsrecht) dan omvat. Ik kan mij voorstellen dat sprake is van een appartementsrecht dat mede het gebruik van de gezamenlijke ruimtes omvat. In dat geval zou de afvoer van water via het gezamenlijke waterpunt (pantry, toiletten) mogelijk al voldoende zijn voor heffing.

11.

Rechtbank Oost-Brabant heeft recent nog een aantal vergelijkbare uitspraken gedaan die niet zijn opgenomen in *Belastingblad* maar wel te vinden zijn op rechtspraak.nl onder ECLI:NL:RBOBR:2022:2269 en ECLI:NL:RBOBR:2022:2372.

[\[1.\]](#)

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 3 april 2013, ECLI:NL:GHARL:2013:BZ7001 (*Red.: Belastingblad 2013/207*).

[\[2.\]](#)

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden 8 januari 2013, ECLI:NL:GHARL:2013:BY8814 (*Red.: Belastingblad 2013/150*).

[\[3.\]](#)

Rechtbank Noord-Holland 16 november 2020, ECLI:NL:RBNHO:2020:9993.

[\[4.\]](#)

Rechtbank Noord-Nederland 8 maart 2017, ECLI:NL:RBNNE:2017:983 (*Red.: Belastingblad 2017/309*).

[\[5.\]](#)

Rechtbank Noord-Nederland 29 oktober 2020, ECLI:NL:RBNNE:2020:3865 (*Red.: Belastingblad 2021/96, m.nt. Redactie*).